

SBOROVÝ DOPIS

VELIKONOCE 2021

Velikonoční zamyšlení

Anděl řekl ženám: „Vy se nebojte. Víím, že hledáte Ježíše, který byl ukřižován. Není zde, byl vzkříšen, jak řekl. Pojdte se podívat na místo, kde ležel! Jděte rychle povědět jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých.“ (Mt 28, 5-7a)

„**Vy se nebojte.**“ Snad nejvýznamnější výzva do dnešních dnů, kdy se nesetkáváme v plných kostelech a modlitebnách, abychom si připomněli Kristovo ukřižování, tu oběť pro člověka. Také abychom se radovali z Kristova vzkříšení, z vítězství života nad smrtí. Abychom se zastavili u Kristova hrobu a zaslechli tam to, co slyšely ženy: „Vy se nebojte... Ježíš, kterého hledáte, zde není. Byl vzkříšen.“ Prožíváme již druhé Velikonoce v atmosféře nejistot a obav, záměrně nepíšu strachu. Vždyť Velikonoce jsou sdělením Boží lásky k člověku. A tam, kde je láska, tam není strach. „Láska nezná strach. Dokonalá láska strach zahání, vždyť strach působí muka, a kdo se bojí, nedošel dokonalosti v lásce,“ píše apoštol Jan.

Vždy myslím na lásku, když stávám u hrobu rodičů nebo když se dívám na jejich fotografie. Je to již šestnáct, resp. šest let, co jsou již oba v Boží náruči. A myslím také na svého přítele, kterého již také nemohu obejmout a to ne proto, že to nedovoluje stav nouze... Poslal mi kdysi kondolenci: „Teď jistě rozumíš tomu, že ne smrt, ale láska spojuje oba břehy, břeh časnosti s břehem věčnosti.“ Je to láska mých rodičů, která mi umožňuje takové porozumění.

Přemýšlím o lásce a není to nijak těžké. Doma jsme vždy na Velikonoce slýchávali z mamčiných úst zvonivým hlasem, že nám nastal přeradostný čas, a tak „Bud' tobě chvála Ježíši za tvé zmrtvýchvstání, bud' milostiv nám v své říši a dej požehnání. A po této smrtelnosti převed' nás do své radosti, kterou jsi nám zasloužil.“ Jak zasloužil? No přece láskou, která se obětovala, šla do krajnosti. Láskou, která byla dokonalým ztotožněním s Boží vůlí. Láskou křížovanou, křížem cizelovanou, zmrtvenou a pozvanou opět k životu. Láskou, která vzala smrti její moc. „Kde je, ó smrti, osten tvůj?“ může se

ptát radostně apoštol Pavel, vždyť Kristus vstal z mrtvých, jistě vstal. V této jisté víře se již shromažďují hloučky kristovců, slaví večeři Páně, modlí se, káže evangelium a myslí na to, jak účinně pomoci těm, kteří nemají dost sil, aby si pomohli sami. Slyšíme to pozvání první církve do současnosti? K současnému prožívání, nesení takové víry? K životu beze strachu, protože k životu v lásce? Nemůže to být nalezený smysl života?

Láska Boží, naplněná v Ježíši Kristu. Jak to řekne apoštol? „V tom je láska: ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že on si zamiloval nás a poslal svého Syna jako oběť smíření za naše hříchy.“ Oběť smíření. Onoho Smířitele, Spasitele, Mesiáše láska bolí! Trpí, prochází ponížením, potupou, bolestí k nevyslovení, bolestí křížovaného. Prochází totální opuštěností nejen od lidí, také od svého Otce; co jiného by znamenal Kristův výkřik na kříži: „Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?“ Projde temnotou hrobu... a pak teprve: „Není zde, byl vzkříšen.“ K radosti vzkříšení, k „Bud' tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal,“ nepřichází Pán nikterak snadno. Cestou je mu utrpení, bolest. Přeradostný čas předchází jiná melodie: „Dals krev z těla vycediti, dáváš k užitku ji pítí... ráčils nás sám zastoupiti, život svůj pronaložiti... drazes jistě nás vykoupil, pro nás mra svou duši pustil... Kriste pro nás umučený, zsinalý a zohavený.“ Možná jsme poznali slova z Husovy písně Jezu Kriste štědrý kněže. Chceme-li mít podíl na Kristově vzkříšení, nevyhneme se cestě utrpení, cestě kříže. Avšak jen Kristus Pán šel až na sám její konec, aby mohl jít za horizont té cesty a aby i nás jednou mohl za ten horizont pozvat. „Z své milosti.“

Jak to víme? Jak jen to všechno víme? Výše uvedený text nás k odpovědi přivádí. „Jděte rychle povědět jeho učedníkům, že byl vzkříšen z mrtvých.“ Jděte rychle povědět. A ty ženy, vyděšeně stojící u prázdného hrobu, ty uposlechlly. Rozeběhly se. Roznesly tu zprávu nejprve ovšem učedníkům, ale jistě i mnoha dalším lidem. A taková zpráva, ta se šíří lavinovitě. A tak se dostala přes mnohá staletí až k nám. Někdo nám ji sdělil. Někdo, kdo přijal zprávu toho, který zaslechl výzvu anděla u prázdného hrobu: „Jděte rychle povědět, že byl vzkříšen z mrtvých!“

Milé sestry, milí bratři, přátelé. Nebudeme mít během Velikonoc příležitost ke společným rodinným a přátelským setkáním. Využijme tedy náš sváteční čas k vděčným myšlenkám na ty, kdo nám zvěst o vzkříšení pověděli. Kdo nám třeba již chybí u stolu doma nebo v lavici v kostele. Smrt ovšem vezme mnohé, ale nevezme všechno. Nevezme nám víru, kterou nám tito lidé předali. Nevezme nám lásku, kterou nás milovali. A nevezme nám naději, ke které nám svými životy klestili cestu. Díky tomu všemu se nás týká slovo anděla: „**Vy se nebojte.**“

Požehnané Velikonoce

Váš

Miroslav Erdinger, farář

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Mělníku

Krombholcova 548, 276 01 Mělník, tel. 737 284 760,

bankovní spojení: 240 1866 963/2010, e-mail: melnik@evangnet.cz, www.melnik.evangnet.cz